

Agraïm, doncs, al Senyor el do de don Giussani per a l'Església. I també agraïm-li el do de Comunió i Alliberament present en l'Església, present a Catalunya, present en aquest poble. I ens encomanem a la intercessió de Maria, per tal que ella ens porti sempre cap a Jesús.

> FESTA DE LA MISTERIOSA LLUM – 2015

Parròquia del Carme – Manresa – 21-2-2015

Sr. Rector d'aquesta Parròquia de la Mare de Déu del Carme,
Sr. Arxiprest de Manresa,
Germans preveres, diaca,
Sr. Alcalde d'aquesta ciutat de Manresa,
Srs. Regidors,
Membres de l'Associació de la Misteriosa Llum,
Membres del Banc de Sang i Teixits,
Associació de Donants del Bages i Creu Roja de Manresa, entitat administradora de la festa de la Misteriosa Llum d'aquest any 2015,
Germans tots, fills estimats de Déu.

La Misteriosa Llum ens torna a convocar en aquest dia de festa a la ciutat de Manresa. L'ofici solemne, a l'església parroquial de la Mare de Déu del Carme, ens fa reviuere el fet d'aquell 21 de febrer de 1345 en què una llum resplendent va il·luminar aquest temple, i tota la ciutat va omplir-se de la joia que ve de la llum que esvaeix la tenebra

i de la pau que arriba als cors. Han passat els anys, sis-cents setanta, i els manresans d'inicis del segle XXI ens apleguem per donar gràcies a Déu totpoderós pel do de la llum i de la pau.

La ciutat de Manresa deu molt a aquest fet de la misteriosa llum. El do de l'aigua abundant es va fer realitat per mitjà d'aquest prodigi. El que semblava impossible es va fer realitat. La concòrdia va arribar als cors i la pau i la prosperitat han acompanyat la vida d'aquesta ciutat. Al llarg del temps s'ha manifestat encara més el gran bé que va tenir l'inici en aquella llum i en aquella concòrdia. Encara en restem agraïts. Encara en restem meravellats. Encara revivim aquell fet, amb la pregària i l'acció de gràcies, perquè mai no ens venci la tenebra, ni la divisió, sinó que sempre i en tot moment cerquem amb sinceritat la veritat i lluitem per tal que la caritat cristiana, amarada sempre de perdó i de misericòrdia, romanqui sempre en els nostres cors. Que no deixem mai d'escoltar el nostre cor que cerca la veritat i el bé, la bellesa i l'amor!

La celebració cristiana de la festa de la Misteriosa Llum ens porta al misteri fontal de la fe cristiana i, en el fons, al misteri fontal també de tota vida cristiana i de tota vida humana. La misteriosa llum ens parla del misteri de Déu, que en la seva essència més íntima és amor. L'amor en Déu mateix té una característica molt pròpia: la donació. Tot el misteri de la santíssima Trinitat, la

unitat d'essència en la trinitat de persones, té com a lligam la donació amorosa. La Paternitat de Déu és donació al Fill etern, donació que és persona. I l'Esperit Sant és la realitat, feta persona divina, de la donació del Pare al Fill, i del Fill al Pare.

Això que acabo de dir podria sembla una realitat que no té res a veure amb la vida nostra de cada dia, amb els problemes que vivim en la vida, manta vegada difícil de suportar, de tirar endavant. Però no és pas així. En la realitat més pregona del nostre cor, de tot cor humà, hi ha el desig de donar-se, de ser estimat per un altre. Hi ha el desig d'estimar i de ser estimat. I l'amor autèntic —no pas aquell que ens fan creure que ho és, però no és res més que una romàntica sensació de benestar—, l'amor autèntic, deia, ens demana donar-nos de veritat. Ens demana sortir de nosaltres mateixos, per a poder experimentar com l'altre és feliç, com viu una vida plena.

La persona humana, l'home i la dona, ha estat creada a imatge i semblança de Déu. Per això conèixer qui és Déu no és una qüestió sense importància, fútil, que pot trobar-se o no en el cor i la intel·ligència de l'home. Conèixer qui és Déu ens ajuda a comprendre qui som nosaltres. Ens ajuda a entendre d'on venim i cap on anem. El cor de l'home està fet per a l'infinit. Si resta en coses petites, en succedanis de la veritat i de l'amor, la buidor l'envaeix, el sense-sentit el corroeix, la tenebra l'aclapara, l'aïllament

el tanca en un jo narcisista. No sufoquem mai el que palpita en el nostre cor! No tanquem mai les portes a la recerca de sentit, del perquè de tot! No tinguem mai por de la veritat que tot ho il·lumina i de l'amor que mai no mor!

Aquest any els administradors de la festa de la Misteriosa Llum ens fan present l'acció de donar. Donar sang. Donar òrgans. L'acció de donar de manera gratuïta ens fa semblants a Déu. Déu és amor. Déu és donació plena. Déu és amor misericordiós, que ens ha estimat abans de ser creats i ens crida a existir a tots i cada un de nosaltres; que ens estima tal com som; que ens estima per rescatar-nos del pecat i de la mort, al preu de la sang del seu Fill; que ens estima donant-nos el seu Esperit Sant, per tal que visquem en la llibertat dels fills de Déu, la llibertat que significa estimar del tot, donant-nos del tot. Sant Pau en el llibre dels fets dels Apòstols ens diu una frase de Jesús que no trobem en els evangelis: *Fa més feliç donar que rebre* (20,35). Donar, donar-nos gratuïtament sense esperar rescabalar-nos, vet aquí la clau de la felicitat!

La festa de la Misteriosa Llum de Manresa ens porta aquest any a la font de la vida autèntica i plena. Aquella que té el seu origen en Déu mateix. Res no ens fa més humans que donar-nos de veritat a Déu i als altres. La vida, que és un do, pren ple sentit quan es dóna a Déu i als altres. *Qui vulgui salvar la seva vida, la perdrà, però el qui la perdi per mi, la*

trobarà (Mt 16,25), ens diu Jesús. Repassem en el nostre cor i veurem com és així: quan hi ha donació hi ha felicitat. L'egoisme ens empobreix el cor amb una tristesa de mort. En canvi, la generositat, la donació generosa, ens omple de la joia encoratjadora.

Com a Església i com a societat hem de redescobrir més i més la bellesa del matrimoni i de la família, en el seu aspecte fonamental de donació i de vida autèntica. L'amor esponsal de l'home i la dona, quan es viu amb la lluita per sortir de l'egoisme i llançar-se a l'amor autèntic de la donació, de l'amor que perdona i exigeix, de l'amor que fa sortir d'un mateix obert a la vida amb generositat, és camí de plenitud i de felicitat autèntica. Aquest amor omple el cor i va més enllà dels temps i de les circumstàncies. És possible estimar sempre amb fidelitat i fecunditat. El do dels fills en el si de la família és escola de donació contínua. Els fills no són mai un destorb en l'amor dels esposos. Els fills són regals de Déu per a ajudar a viure la veritable humanitat, la del qui estima gratuïtament, generosament, sense comptar ni dies ni hores. Els fills són el gran do de les famílies. Els fills d'un poble són la seva riquesa autèntica.

Cal també fer una crida als joves cristians de les nostres comunitats i famílies. El Senyor en crida alguns a ser generosos en la seva resposta a la vocació a la vida sacerdotal o religiosa. El camí de la resposta a la crida de Déu és un camí ple de donació

generosa, crida a deixar un gran bé com la vida matrimonial i familiar, per un bé més gran, el Regne de Déu, perquè Crist i el seu amor siguin més presents entre nosaltres, enmig de l'Església i en el món, perquè tots, petits i grans, pobres i rics, puguem descobrir l'amor generós de Déu. I aquest camí, quan es viu amb la generositat que demana l'amor a Déu i als germans, és camí de felicitat i de vida. Que no ens manquin mai els sacerdots i els religiosos en la nostra Església i en la nostra societat!

Redescobrir, doncs, la bellesa de la donació gratuïta és una necessitat vital, per a poder viure amb una profunda humanitat. Tots hem estat estimats misericordiosament. Hem estat estimats abans d'existir i estimats tal com som. Siguem també en la nostra vida social aquells que intenten de viure amb un amor autèntic fet de perdó i misericòrdia. La misteriosa llum va fer que la concòrdia arribés a la nostra ciutat. ¿Per què no som capaços de sortir avui d'aquest temple, on la llum resplendent es va fer present, amb el desig de ser portadors de pau i de concòrdia, però no pas en aquells conflictes que sabem grans i llunyans, sinó en els conflictes que tenim en les nostres cases, en les nostres famílies, en els nostres llocs de treball, en les nostres institucions, en la nostra parròquia? Siguem generosos en el perdó i la reconciliació!

Tota realitat de voluntariat, tant en l'Església com en la societat, té sempre el mateix fonament en el més pregon del nostre cor:

la donació generosa i gratuïta. Voluntariat en tots els camps: socials, educatius, assistencials... per a estar ben a prop dels pobres i necessitats, en totes les pobreses, tant materials, com morals, com espirituals. Que no se'ns apagui mai aquest cor de donació voluntària! La nostra ciutat serà millor, el nostre país serà millor, el nostre món serà millor. Aquest és un repte per a tots i cada un de nosaltres. Fem-lo nostre! Siguem generosos a donar i a donar-nos! Recordem les paraules de Jesús: *Fa més feliç donar que rebre.*

I com ho farem, això de donar sempre? Hem escoltat en l'evangeli les paraules de Jesús a Nicodem: *Déu estima tant el món, que ha donat el seu Fill únic, perquè no es perdi ningú dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna.* L'amor de Déu es manifesta plenament en la donació del seu Fill, mort i ressuscitat per la nostra salvació. Cada missa és memorial d'aquesta donació de Déu, de la donació de Jesucrist, donant la seva vida, vessant la seva sang per la salvació de la humanitat, perquè en ell tots tinguem vida plena, vida eterna. Participar de la missa, combregar del seu Cos i la seva Sang és alimentar-se de la seva donació, de la seva generositat. Que no ens cansem mai de la celebració de la missa! Que tinguem sempre fam i set de l'amor de Crist en el pa de l'Eucaristia! Que tinguem sempre fam i set de l'amor generós i autèntic!

Que santa Maria, en l'advocació del Carme, sigui per a tots nosaltres model i mare de

generositat. Ella, que va respondre amb tanta generositat a la crida de Déu i, al peu de la creu, fou generosa en la donació del seu Fill per a la redempció del món, ens sigui ara mare en la pregària perquè el do de l'Esperit Sant, l'amor generós de Déu, sigui sempre en el nostre cor, com a font de donació generosa a Déu i als nostres germans, i així la nostra llum brilli enmig del món per a glòria de Déu, Pare, Fill i Esperit Sant. Amén.

> MISSA EXEQUIAL DE MN. ESTEVE DILMÉ I QUINTANA

Sant Joan de les Abadesses / 23-2-2015

1Jn 3,1-2 // Mc 15,33-39; 16,1-6

Acabem d'escoltar el relat de la passió, mort i resurrecció del Senyor segons l'evangeli de sant Marc. I ho hem fet en la celebració de la missa exequial per l'etern descans del nostre estimat germà, Mn. Esteve Dilmé i Quintana. La realitat de la mort ens ha tornat a visitar. Una realitat que, encara que coneguda, sempre ens colpeix quan arriba ben a prop nostre. Una persona amb la qual hem compartit una part del camí de la nostra vida ara ens ha deixat. I això, sempre ens costa. Certament que la malaltia ja feia molt temps que acompanyava mossèn Esteve. I que ell la va portar sempre amb la confiança del qui se sap en mans del Pare. El qui en la vida ha sabut mirar el misteri de Déu present en la seva vida i en la vida dels germans, en el moment de la feblesa manté la mirada del qui manifesta una senyoria, que no ve pas de la carn i